

Sygn. akt IV Ka 171/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Trzeciak

Sędziowie: SO Grzegorz Kołakowski (ref.)

del. SR Marzanna Kucharczyk

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Anny Paździórko

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2016 r.

sprawy **W. W. (1)**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk i z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie

z dnia 29 października 2015 r. sygn. II K 173/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe
za postępowanie odwoławcze, w tym 700 (siedemset) złotych opłaty i do tej kwoty podnosi opłatę za postępowanie
przed Sądem I instancji.

SSR Marzanna Kucharczyk SSO Andrzej Trzeciak SSO Grzegorz Kołakowski

Sygn. akt IV Ka 171/16

UZASADNIENIE

W. W. (1) został oskarżony o to, że:

1. w dniu 6 czerwca 2012 roku w N. przy ul. (...), działając wspólnie
i w porozumieniu dokonał kradzieży z włamaniem do baru (...) w ten sposób,
że W. W. (1) stał na czatach, zaś M. Ś. wspólnie z innym ustalonym sprawcą po uprzednim wyłamaniu drzwi
wejściowych dostali się do wnętrza lokalu, skąd zabrali w celu przywłaszczenia kasetkę kasy fiskalnej o wartości 300
zł z zawartością pieniędzy w kwocie 1.532 zł, dokonując przy tym uszkodzenia drzwi wejściowych
o wartości 2.000 zł, czym działał na szkodę A. P.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

2. w dniu 6 czerwca 2012 r. w N. przy ul. (...), działając wspólnie

i w porozumieniu dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu (...) w ten sposób, że W. W. (1) stał na czatach, zaś w tym czasie M. Ś. wspólnie z innym ustalonym sprawcą po uprzednim wylamaniu drzwi wejściowych dostali się do wnętrza lokalu, skąd zabrali w celu przywłaszczenia kasetkę kasy fiskalnej z zawartością paragonów oraz pieniędzy w kwocie 2 zł, dokonując przy tym uszkodzenia drzwi wejściowych o wartości 2.000 zł, czym działał na szkodę K. T.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

3. w nocy z 22/23 maja 2012 r. w N. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonał kradzieży z włamaniem do kiosku Ruch w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu metalowej zasuwki i wybiciu szyby wystawowej dostali się do wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia papierosy i kosmetyki różnych marek, startery telefoniczne oraz leki o łącznej wartości 697,89 zł, czym działał na szkodę I. B.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

4. w nocy z 2/3 kwietnia 2012 r. w N. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonał kradzieży z włamaniem do Zakładu (...) w ten sposób, że W. W. (1) stał na czatach, zaś M. Ś. po uprzednim wyrwaniu kraty zabezpieczającej okno oraz wybiciu szyby w oknie dostał się do wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 100 zł, czym działał na szkodę E. D., tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

5. w nocy z 6/7 lutego 2012 r. w N. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonał kradzieży z włamaniem do sklepu A- (...) w ten sposób, że W. W. (1) stał na czatach, zaś M. Ś. po uprzednim wylamaniu drzwi wejściowych dostał się do wnętrza lokalu, skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 3.575,55 zł oraz 15 sztuk zegarków damskich o łącznej wartości 540 zł, czym działał na szkodę H. A.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.,

Nadto W. W. (1) został oskarżony o to, że:

6. w dniu 13 maja 2011 r. o godz. 20.00 na drodze publicznej nr (...) pomiędzy miejscowościami D.-S. kierował samochodem osobowym m-ki F. o nr. rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości odpowiadającemu stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu na poziomie 0,88 mg/l, co stanowi 1,84 promila alkoholu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.,

Sąd Rejonowy w Goleniowie wyrokiem z dnia 29 października 2015 r.

w sprawie oznaczonej II K 173/13 oskarżonego W. W. (1) uznał za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach 1, 2, 3, 4 i 5 części wstępnej wyroku,

tj. przestępstw kwalifikowanych z art. 279 § 1 k.k., ustalając, że czyn opisany w punkcie

2 części wstępnej wyroku miał miejsce w sklepie (...) i został popełniony

na szkodę K. R.-T., zaś czyn opisany w punkcie 3 części wstępnej wyroku miał miejsce przy ul. (...) w N. oraz przyjmując,

że czyny opisane w pkt 1-5 stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., i za te przestępstwa

na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33§2 k.k. orzekł grzywnę w kwocie 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka.

Nadto uznał oskarżonego W. W. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie 7 części wstępnej wyroku tj. przestępstwa kwalifikowanego

z art. 178a § 1 k.k. i za te przestępstwo na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności a na podstawie art. 42 §2 k.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji wprowadzonej z dniem 18 maja 2015 r.) orzekł zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat.

Na podstawie art. 85 k.k. w zw z art. 85 § 1 i § 2 k.k. orzeczone wobec oskarżonego W. W. (1) w pkt. I i II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności połączył i jako łączną wymierzył karę 2 lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. nałożył na oskarżonego W. W. (1) obowiązek naprawienia szkody:

- a) w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. P. kwoty 2.893,60 zł,
- b) w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej K. R.-T. kwoty 700 zł,
- c) w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej I. B. kwoty 697,89 zł,
- d) w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej E. D. kwoty 468,93 zł,
- e) w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej H. A. kwoty 540 zł.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu W. W. (1)

na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w dniach od 6 czerwca do 13 czerwca 2012 r. przyjmując, iż jeden dzień tymczasowego aresztowania równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i § 2 ust. 3 oraz § 14 ust. 1 pkt 2, ust. 2 pkt 3 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przyznał od Skarbu Państwa adwokatowi M. M. kwotę 2.435,40 zł, która obejmuje kwotę 455,40 zł z tytułu podatku VAT - tytułem pomocy prawnej udzielonej W. W. (1) z urzędu.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., art. 616 § 1 pkt. 2 k.p.k., art. 633 k.p.k. oraz § 2 ust. 2 i § 14 ust. 2 pkt. 3 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu zasądził od oskarżonego W. W. (1) na rzecz oskarżycielki posiłkowej A. P. kwotę 210 zł.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego W. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w części go dotyczące oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 500 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego W. W. (1), zaskarżając orzeczenie w całości na jego korzyść.

Wnosząc o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w jego zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego W. W. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów,

ewentualnie

- uchylene zaskarżonego wyroku w części dotyczącej W. W. (1) i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

a) art. 7 kpk, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny, poprzez bezpodstawne uznanie za wiarygodne wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego przez współoskarżonego M. Ś. oraz K. W., a odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom i zeznaniom, które złożyli obaj ww. w toku postępowania sądowego, a które uwalniały oskarżonego W. W. (1) od popełnienia przypisanych mu czynów;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść poprzez:

a) błędne ustalenie, iż oskarżony W. W. (1) dokonał czynów opisanych w punktach od 1 do 5 części wstępnej zaskarżonego wyroku,

tj. zarzuty o których mowa w art. 438 pkt 2 i 3 kpk.

W zakresie przestępstwa kwalifikowanego z art. 178a §1 kk, opisanego w pkt. 7 części wstępnej zaskarżonego wyroku:

III. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.:

a) art. 7 kpk, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wyrażające się w nieprawidłowym uznaniu za niewiarygodne zeznań P. M.

i K. K., które korespondowały z wyjaśnieniami oskarżonego W. W. (1) oraz bezzasadne uznanie za wiarygodne zeznania funkcjonariusza policji S. S.;

IV. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, poprzez:

a) błędne ustalenie, iż oskarżony W. W. (1) kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości, podczas gdy P. M. konsekwentnie zeznawała, iż to ona, a nie oskarżony, kierowała samochodem w dniu 13 maja 2011 r.,

tj. zarzuty, o których mowa w art. 438 pkt 2 i 3 kpk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna i jako taka na uwzględnienie nie zasługuje.

Na wstępie zauważyć należy, iż prawidłowość każdego rozstrzygnięcia Sądu I instancji uzależniona jest od wywiązania się przez ten Sąd z dwóch podstawowych obowiązków. Pierwszy z tych obowiązków polega na przeprowadzeniu pełnego postępowania dowodowego w zakresie umożliwiającym wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, w sposób zgodny z przepisami kodeksu postępowania karnego. Drugim obowiązkiem Sądu merytorycznego jest dokonanie gruntownej oceny wszelkich przeprowadzonych dowodów według reguł wskazanych w art. 7 kpk, której rezultatem powinno być dokonanie prawdziwych ustaleń faktycznych stanowiących podstawę orzeczenia w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonego. Z tych obowiązków Sąd Rejonowy generalnie się wywiązał. Ustalenia i ocenę Sądu meriti Sąd Okręgowy w pełni podziela i zbędnym byłoby jej powielanie w niniejszym uzasadnieniu.

Odnosząc się bezpośrednio do apelacji obrońcy oskarżonego to zauważyć należy, że zarówno odnośnie czynów opisanych w pkt.1-5 części wstępnej zaskarżonego wyroku jak i czynu w pkt.7, zarzuty sprowadzają się do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 kpk, której to naruszenie powadziło do błędów w ustaleniach faktycznych polegających na tym, że Sąd meriti przypisał oskarżonemu popełnienie zarzucanych mu czynów.

Zarzuty te miałyby procesową skuteczność w takiej wyłącznie sytuacji, gdyby ustalenia faktyczne Sądu merytorycznie właściwego nie znajdowały oparcia w żadnym spośród zebranych dowodów, bądź też okazały się zgodne jedynie z

dowodami ocenionymi przez ten Sąd jako pozbawionymi przymioty wiarygodności. Sąd Rejonowy w rozpatrywanej sprawie wskazał, które fakty uznał za udowodnione i na jakich dowodach oparł się w tej mierze. Wskazał także z jakich powodów nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego W. W. (1) wprawdzie nie wprost, ale min. poprzez wskazanie, którym wyjaśnieniom M. Ś. oraz zeznaniom których świadków dał wiary, a którym wiary i w jakiej części nie dał. Sąd meriti prawidłowo postąpił dając wiary jedynie części wyjaśnień M. Ś. i zeznań K. W.. Oceny tej nie może zmienić treść podnoszonego przez obrońcę pisma M. Ś. skierowanego do Prokuratury z dnia 10.07.2016r., ani treść wyjaśnień M. Ś. i zeznań K. W. składanych przed Sądem. Obaj w.w sugerowali, że ich wcześniejsze wyjaśnienia obciążające W. W. (1), złożone w postępowaniu przygotowawczym, były wynikiem wywieranej na nich przez policjantów presji. Obaj jednak „zapomnieli”, że W. W. (1) obciążali także będąc przesłuchiwanymi przez Prokuratora prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Nie ma także w sprawie żadnych racjonalnych przesłanek aby uważać, że policjanci prowadzący postępowanie byli w jakikolwiek sposób zainteresowani obciążeniem W. W. (1) za przestępstwa, których faktycznie by nie popełnił. Dodatkowo także za słusznością oceny dowodów dokonaną Sądu meriti, przemawia obraz z kamery przemysłowej, zamieszczony na k. 20. Obraz ten choć słabej jakości (nie pozwalającej na identyfikację wszystkich osób), ale pozwala na nie budzące wątpliwości ustalenie, że we włamaniu do M. K. brały udział trzy osoby, z których jedna stała na tzw. „czatach”. Wskazuje na to zachowanie wszystkich trzech sprawców zarejestrowane przez kamerę.

Nie możliwym było danie wiary P. M. i K. K.. P. M. początkowo twierdziła, że jest konkubina oskarżonego W. W. (1) i odmówiła składania zeznań, po wniosku tego oskarżonego o jej ponowne przesłuchanie stwierdziła, że konkubina nie jest i zeznania złożyła. Nie da się w żaden sposób uwierzyć, że K. K., która w czasie postępowania przygotowawczego miała ok. 15,16 lat mogła nakłaniać P. M. do złożenia zeznań niekorzystnych dla oskarżonych, w zamian za niższy wyrok dla brata P. M.. Zauważyć przy tym należy, że P. M. nie posiada nawet prawa jazdy co poddaje w wątpliwość umiejętność prowadzenia przez nią samochodu. Nie ma także żadnych podstaw aby nie wierzyć zeznaniom świadka S. S..

Sąd Rejonowy nie popełnił także żadnej omyłki dokonując opisu i oceny kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych, a następnie przypisanych oskarżonemu W. W. (1). We właściwy także sposób Sąd wskazał podstawy prawne wymiaru kary za czyny przypisane oskarżonemu.

Kontrola instancyjna rozstrzygnięcia o karze wykazała, że wymierzone W. W. (1) kary jednostkowe, a następnie kara łączna oraz środek karny odpowiadają dyrektywom wymiaru kary. Uwzględniają okoliczności popełniania przedmiotowych czynów, ocenę stopnia ich społecznej szkodliwości oraz stopień zawinienia oskarżonego. Kary zostały wymierzone w sposób uwzględniający także wszystkie okoliczności łagodzące. Kary wymierzone z pewnością nie są rażąco niewspółmierne z punktu widzenia dyrektyw wymiaru kary wymienionych w art. 53 § 1 i 2 kk., a nawet jeśli zważyć na wielokrotną karalność oskarżonego W. W. (1) należy uznać je za łagodne. Nie budzi także żadnych zastrzeżeń orzeczenie środka karnego w taki sposób jak uczynił to Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się także nie prawidłowości dotyczących pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku w części dotyczącej W. W. (1), w szczególności wydanych na podstawie art. 46 § 1kk .

W orzeczeniu, a także procedowaniu Sądu Rejonowego nie stwierdzono także istnienia uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Z powyższych względów nie znajdując żadnych podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy ocenił ją jako bezzasadną i na podstawie art. 437§ 1 kpk zaskarżony wyrok w całości utrzymał w mocy.

O kosztach za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł w oparciu o art., 626 i 636 § 1 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 i art. 3 ust.2 i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1993r Nr 49 poz. 223 z późn. zm.). Zmienić jedynie należało błędnie wyliczoną przez Sąd Rejonowy opłatę od W.w.za postępowanie przed Sądem I instancji.

del. SSR Marzanna Kucharczyk SSO Andrzej Trzeciak SSO Grzegorz Kołakowski